

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Whiteberry production s.r.o., IČ: 271 88 191,
se sídlem Jeremenkova 1171/102, Praha 4 – Podolí,
zastoupeného advokátem Mgr. Robertem Vladykou,
se sídlem Praha 1, Revoluční 1,

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2015, č. j. 44789/15/5200-11431-711360,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2008 ze dne 13. 12. 2013, č. j. 6014303/13/2004-24906-100305, (dále jen „dodatečný platební výměr“) vyměřil žalobci Finanční úřad pro hlavní město Prahu, územní pracoviště pro Prahu 4 (dále jen „správce daně“) podle zákona č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů (dále jen „zákon č. 586/1992 Sb.“ nebo „zákon o daních z příjmů“) a podle § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) daň z příjmu právnických osob vyšší o částku 2 001 300 Kč a penále ve výši 400 260 Kč.
2. Správce daně přistoupil k dodatečnému doměření daně, poté co z předloženého účetnictví žalobce zjistil, že do základu daně žalobce zaúčtoval na účet MD 518003 – „propagace“ a jako daňové uplatnil náklady ve výši 400 000 Kč na základě faktury číslo 2805/10 ze dne 2. 6. 2008 přijaté od společnosti VADIMO.
3. O rozsahu sjednané služby vypovídá pouze text uvedený na předmětné faktuře, která měla být vystavena za „reklamní a propagační kampaně v rámci konané akce pod názvem Dukla Plzeň Cup 2008“. Žalobce nepředložil žádnou smlouvu objednávku či jiné ujednání mezi stranami, ze které by vyplynulo, jaký byl stanovený rozsah této kampaně a na základě čeho se odvíjí cena ve výši 400 000 Kč.
4. Správce daně dále dospěl k závěru, že žalobce zaúčtoval v průběhu roku 2008 na vrub účtu 518003 – „propagace“ částku v celkové výši 5 833 300 Kč podle faktur přijatých od společnosti Property Praha s.r.o. vystavených podle rámcové smlouvy číslo 2008/XI, dodatku číslo 1, konkrétně se jednalo o faktury:
 - číslo 20080709 ze dne 31. 7. 2008 na částku 974 600 Kč za vysílané televizní spoty na TV Spektrum a TV Sport 1 (22 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč) a částku 30 000 Kč za výrobu TV spotu 30 sekund,
 - číslo 20080810 ze dne 1. 9. 2008 na částku 974 600 Kč za vysílané televizní spoty na TV Spektrum a TV Sport 1 (22 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč),
 - číslo 20080908 ze dne 30. 9. 2008 na částku 974 600 Kč za vysílané televizní spoty na TV Spektrum a TV Sport 1 (22 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč),
 - číslo 20081010 ze dne 31. 10. 2008 na částku 974 600 Kč za vysílané televizní spoty na TV Spektrum a TV Sport 1 (22 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč),
 - číslo 20081103 ze dne 1. 12. 2008 na částku 1 904 900 Kč za vysílané televizní spoty na TV Spektrum a TV Sport 1 (43 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč),
5. V rámci daňové kontroly předložil žalobce rámcovou smlouvu o zabezpečení reklamní kampaně číslo 2008/XI uzavřenou dne 26. 5. 2008 se společností Property Praha s.r.o. a dodatek číslo 1 k této smlouvě správce daně však zjistil, že společnost Property se na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

adrese svého sídla nezdržuje, nepředložila účetnictví a stala se zcela nekontaktní pro svého správce daně.

6. Dále správce daně vyšel ze zjištění, že žalobce zaúčtoval na vrub účtu 518003- „propagace“ jako daňově uznatelné náklady ve výši 1 860 600 Kč podle faktury číslo FV 291208-6 ze dne 26. 12. 2008 za vysílané televizní spoty na TV Public a TV Sport 1 (42 spotů za jednotkovou cenu 44 300 Kč) přijaté od společnosti Top Zoneview s.r.o.
7. Správce daně v případě deklarovaných dodavatelů Property a Top Zoneview dospěl k závěru, že daňový subjekt neprokázal, že uplatněné náklady mohly podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., objektivně sloužit ke zvýšení jeho zdanitelných příjmů.
8. Žalobce podal proti dodatečnému platebnímu výměru odvolání, rozhodnutím **ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6763609/14/2000-11430-105150**, správce daně postupem podle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu podanému odvolání částečně vyhověl a dodatečný platební výměr změnil tak, že daň z příjmů byla vyměřena vyšší o částku 1 810 410 Kč a penále bylo stanoveno na částku 362 082 Kč.
9. Žalobce podal proti rozhodnutí správce daně odvolání, následně doplněné, o němž zamítavě rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. V první žalobní námitce žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci s tím, že v rámci daňového řízení prokázal oprávněnost odpočtů vynaložených nákladů ze základu daně ve smyslu § 24 a následující zákona č. 586/1992 Sb. a unesl tedy důkazní břemeno, zatímco názor zaujatý žalovaným, jakož i jím extenzivně vykládané důkazní břemeno daňových subjektů je nutno považovat za nesprávné právní posouzení věci, respektive nezákonný postup správního orgánu.
11. Konkrétně žalobce s odkazem na § 24 zákona č. 586/1992 Sb. nález Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV ÚS 29/05 a § 92 odst. 3 daňového řádu, konstatoval, že pokud v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že k reklamní propagaci reálně došlo tedy, jak v případě odvysílaných reklamních spotů, tak v případě uskutečnění propagační akce Dukla Plzeň Cup 2008 a žalobce za tyto služby deklarované částky uhradil, není možné uzavřít, že neunesl důkazní břemeno týkající se jeho tvrzení. Na tom nemůže ničeho změnit výše ceny za poskytnuté služby ani jejich reálná úspěšnost. Tyto skutečnosti jsou totiž mimo dispozici žalobce, které neměl možnost předvídat nebo ovlivnit.
12. Žalobce zdůraznil, že v rámci daňového řízení nebyl proveden jediný důkaz, který by prokazoval povědomí žalobce ohledně údajného podvodného jednání dalších osob. Žalobce namítl, že žalovaný i správce daně opomněli zohlednit relevantní důkazy a objektivní skutečnosti prokazující, že žalobce nebyl součástí žádného podvodného řetězce nebo si mohl být vědom podvodné činnosti třetích osob. Jedná se zejména o skutečnosti spočívající v tom, že žalobce předmětné ceny služeb včetně daně z přidané hodnoty uhradil, zdanitelná plnění nezatajoval, ve vztahu ke správci daně vyvinul maximální možnou součinnost, kterou bylo možné spravedlivě požadovat.
13. Ve druhé žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, s tím, že není dostatečně odůvodněno. V napadeném rozhodnutí chybí úvahy

žalovaného při hodnocení důkazů. Rozhodnutí je založeno na domněnkách, nikoliv na základě zjištěných relevantních skutečností. Současně žalobce namítl, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s právní a věcnou argumentací žalobce v podaném odvolání.

14. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí nesplňuje náležitosti podle § 102 daňového řádu a nesplňuje podmínky, které na takové rozhodnutí klade judikatura Nejvyššího správního soudu, jak je uvedeno v rozsudku ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. 2 As 73/2011.
15. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, odkázal na kontrolní zjištění týkající se nákladů za reklamní a propagační kampaň žalobce v rámci akce Dukla Plzeň Cup 2008 uplatněné na základě faktury od obchodní společnosti Vadimo s.r.o. a náklady uplatněné žalobcem za odvysílání televizních spotů od obchodní společnosti Property Praha s.r.o. a od obchodní společnosti Top Zoneview cz s.r.o. Žalovaný konstatoval, že je nutné posuzovat jednotlivá kontrolní zjištění jednotlivě, neboť na ně dopadají různá ustanovení zákona č. 586/1992 Sb.
16. V případě akce Dukla Plzeň Cup 2008 bylo nutné posoudit, zda byl výdaj žalobcem vynaložen na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Žalovaný vyšel ze zjištění, že se jednalo o uzavřený turnaj, o akci, na které se žalobce prezentoval již v předchozím roce, mezi účastníky byly i děti, celá akce trvala 4 hodiny a žalobce nedoložil a neprokázal, že tento výdaj byl objektivně vůbec způsobilý sloužit k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů respektive, že se mohl racionálně domnívat, že tomu sloužit bude.
17. Pokud jde o odvysílání reklamních spotů poukázal žalovaný na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7Afs 47/2013-30, a ze dne 13. 6. 2013, č. j. 7Afs 48/2013-31, potvrzené usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. II ÚS 2764/13 a sp. zn. III ÚS 2765/13 a rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9Afs 92/2013-27, ze dne 26. 8. 2014 č. j. 6Afs 60/2014, ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7Afs 39/2014-48, potvrzené usneseními Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2015, sp. zn. II ÚS 3565/2014 a ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. I ÚS 3566/2014.
18. Žalovaný vysvětlil, že správce daně nezpochybnil odvysílání televizních spotů, ale přijetí plnění podle uvedených dokladů od jejich vystavitelů v deklarovaném rozsahu a za cenu, kterou žalobce obchodním společnostem zaplatil. V daňovém řízení bylo shromážděno množství důkazů prokazujících, že obchodní vztah mezi žalobcem a jeho dodavateli probíhal za podmínek v obchodní praxi neobvyklých, nelogických a při deklarovanému účelu pro žalobce nevýhodných, v rámci řetězce společností došlo k nadhodnocení ceny služby (cena byla nadhodnocena sedmi až desetinásobně), toto zvýšení však nebylo odůvodněno žádnou navýšenou hodnotou.

III.

Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze posoudil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů, jsa vázán skutkovým a právním vztahem v době vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Městský soud předesílá, že daňové povinnosti žalobce byly předmětem soudního přezkumu i v dalších skutkově souvisejících věcech. Konkrétně městský soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 8. 2019, sp. zn. 8Af 17/2015, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2015, č. j. 2362/15/5200-20446-

701728, ve věci uplatněného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2008 až prosinec 2009.

20. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, uvažil o ní Městský soud takto:
21. Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).
22. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí ze dne 3. 12. 2014, č. j. 6763609/14/2000-11430-105150, vyšel správce daně z kontrolních zjištění vyplývajících ze zprávy o daňové kontrole č. j. 5913748/13/2004-05404-108581, ve znění její opravy č. j. 5996617/13/2004-5404-108581.
23. Ve vztahu k částce 400 000 Kč uplatněné do daňově uznatelných nákladů na základě faktury číslo 2805/10 vystavené společností Vadimo s.r.o. za reklamní propagační kampaně v rámci konané akce pod názvem „Dukla Plzeň Cup 2008“ žalobce v průběhu daňové kontroly předložil fotodokumentaci z této akce, videozáznam na DVD, leták s reklamními předměty a fotodokumentaci ze stejné akce konané v roce 2007. Z předloženého záznamu vyplývá, že se jednalo o setkání 20 až 25 osob v klubovně a to včetně dětí, kde tyto osoby závodily ve střelbě z různých druhů zbraní, následovalo vyhodnocení a ocenění. Na některých záběrech je viditelné umístění reklamního banneru „Whiteberry - kreativní reklamní předměty na zakázku“ a se záznamem koresponduje i předložený fotografický materiál.
24. Žalobce v rámci protokolu o místním šetření uvedl, že se snažil o zviditelnění společnosti v novém segmentu zákazníků, hlavním úkolem akce bylo získat nové klienty a nové kontakty v odlišném segmentu, akce patrně neměla konkrétní výsledek ve formě nějaké objednávky. Zaměstnankyně žalobce Tereza Nováková v rámci výslechu uvedla, že se účastnila dvou amatérských střeleckých turnajů, a to na podzim 2007 a na jaře 2008 na turnaji měla rozdávat letáky, tyto letáky byly umístěny na stole, účastníci turnaje se mohli zeptat ohledně reklamních předmětů.
25. Správce daně dožádal místně příslušného správce daně společnosti Vadimo s.r.o. v likvidaci, zjistil však, že tato společnost je dlouhodobě nekontaktní. Sportovně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

střelecký klub Dukla Plzeň sdělil, že pořadatelem akce byla společnost Euro index s.r.o. a sportovně střelecký klub Dukla Plzeň, který měl zabezpečit střelecké činnosti, včetně technického zajištění, instruktorů a obsluhy terčů. Klub neúčtoval žádný pronájem, jediným příjmem byla částka 3 200 Kč za zabezpečení akce.

26. Správce daně dospěl k závěru, že účast na uvedené akci nevedla k dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce. V průběhu daňové kontroly nebyl žalobce schopen doložit, že vůbec mohl očekávat z účasti na popsané akci nějaké příjmy, neuvedl žádnou konkrétní úvahu, na základě které by mohl racionálně dospět k odůvodněnému očekávání, že se akce budou zúčastnit majitelé či ředitelé menších společností, u kterých by mohl reálně předpokládat možnost získání nových zákazníků, nedoložil a neprokázal, že tento výdaj byl objektivně způsobilý sloužit k dosažení udržení či zajištění zdanitelných příjmů, a proto výdaj nebylo možné uznat jako daňově uznatelný náklad podle § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb.
27. V rámci přezkumu vydaného dodatečného platebního výměru správce daně dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že výdaje v celkové výši 400 000 Kč byly vynaloženy na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona a porušil tak ustanovení § 23 odst. 3 písm. a) zákona č. 586/1990 Sb. Konstatoval, že ve věci bylo postupováno v souladu se zákonem o daních z příjmů a judikaturou Nejvyššího správního soudu a podanému odvolání proti napadenému dodatečnému platebnímu výměru v této částce nevyhověl.
28. Ve vztahu k částce 5 803 300 Kč, kterou žalobce zahrnul do daňově uznatelných nákladů na základě shora uvedených faktur přijatých od společnosti Property Praha s.r.o. dospěl správce daně v rámci odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru k následujícím zjištěním. Žalobce předložil rámcovou smlouvu o zabezpečení reklamní kampaně číslo 2008/XI uzavřenou dne 26. 5. 2008 se společností Property, včetně dodatku číslo 1 ze dne 26. 5. 2008, mediální plány vysílání k výše uvedeným fakturám, CD obsahující vysílaný TV spot, výpisy z bankovních účtů. Za odvysílání jednoho televizního reklamního spotu v délce 30 sekund žalobce sjednal se společností Property cenu ve výši 44 300 Kč.
29. Samotná společnost Property se na adrese svého sídla uvedené v obchodním rejstříku nezdržuje, od března 2009 nepřebírá doručovanou poštu, místně příslušný správce daně učinil veškeré úkony potřebné k zahájení daňové kontroly avšak bezvýsledně. Společnost Property nepředložila účetnictví, se správcem daně přestala v průběhu roku 2009 komunikovat a po změně jednatele se jejím jediným jednatelem a společníkem stala osoba s bydlištěm v Maďarské republice.
30. Z bankovního výpisu společnosti Property bylo zjištěno, že částky uhrazené žalobcem byly ihned převedeny na účet společnosti Euro index s.r.o. a dále společnosti Gabreta Bohemia s.r.o. následně vymazané z obchodního rejstříku. Tato společnost se správcem daně nespolupracovala, na výzvy nereagovala, na adrese svého sídla uvedené v obchodním rejstříku se nezdržovala; rovněž společnost Euro index nespolupracovala se správcem daně, jednatelkami obou společností se stala maďarská státní příslušnice.
31. Správce daně v rámci daňového řízení vyzval Policii České republiky k poskytnutí protokolu o výsledku osob podezřelých z vystavování faktur, jejichž cílem by mohlo být krácení daně z příjmů a daně z přidané hodnoty. Z těchto protokolů vyplývá, že pan Boris V. pro společnosti mimo jiné Gabreta a Euro index zajišťoval odvysílání

reklamních kampaní a to tak, že objednal daný rozsah reklamní kampaně u společnosti ARBO media Praha s.r.o., zároveň v některých případech i vyráběl reklamní spot.

32. Správce daně v rámci řízení o podaném odvolání zjistil cenu spotů, která by byla sjednána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích. Cena zjištěná podle ceníku společnosti ARBO media Praha platné v roce 2008 za odvysílání 30 sekundového spotu na TV Spektrum v Prime Time činila 6 000 Kč na TV Sport 1 též v Prime Time 4 500 Kč.
33. Cena, která by byla sjednána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za odvysílání spotů, by činila 688 500 Kč. Správce daně podanému odvolání částečně vyhověl a základ daně upravil o zjištěný rozdíl mezi cenami sjednanými odvolatelem se společností Property a cenami, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami. Podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů na základě toho byl dodatečně vyměřený základ daně z příjmu právnických osob za rok 2008 snížen o 688 500 Kč, co do částky 5 114 800 Kč bylo odvolání zamítnuto.
34. Pokud jde o částku ve výši 1 860 600 Kč, kterou žalobce zahrnul do daňově uznatelných nákladů na základě faktury číslo FV291208-6 ze dne 29. 12. 2008 vystavené společností Top Zoneview. cz s.r.o. za odvysílání televizních spotů na TV Public a TV Sport 1 vyšel správce daně ze skutečnosti, že žalobce předložil oznámení o převzetí smluvních vztahů ze dne 2. 12. 2008, ve kterém jednatel společnosti Property oznamuje žalobci, že na základě smlouvy o postoupení smluvních vztahů uzavřené mezi společností Property a společností Top Zoneview došlo k postoupení smluvního závazku z titulu rámcové smlouvy o zabezpečení reklamní kampaně, tím se společnost Top Zoneview stala dodavatelem žalobce a přebrala veškeré smluvní vztahy vyplývající z rámcové smlouvy o zabezpečení reklamní kampaně.
35. Žalobce v průběhu daňové kontroly předložil oznámení o postoupení pohledávky ze dne 2. 12. 2008, mediální plán vysílání TV spotů v období prosinec 2008, CD obsahující vysílaný TV spot, výpisy z bankovních účtů, oznámení o propagaci obchodní značky. Za odvysílání TV spotu byla účtována cena 44 300 Kč.
36. Zaplacené úhrady však byly z účtů společnosti ihned převáděny téměř v plné výši na bankovní účet společnosti Griffin management s.r.o. a následně vybírány v hotovosti. Pokud jde o společnost Griffin, bylo zjištěno, že jejími jednatelem byli osoby s bydlištěm v Maďarské republice a od 9. 3. 2009 tato společnost žádného jednatele neměla, se správcem daně nespolečně pracovala a na výzvy nereagovala.
37. Správce daně na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žalobce nedoložil a neprokázal, že se jedná o daňově uznatelné náklady a v dodatečném platebním výměru základ daně zvýšil o částku 1 860 600 Kč. V rámci přezkumu vydaného dodatečného platebního výměru po podaném odvolání správce daně dospěl k závěru, že právní vztahy mezi žalobcem a společností Top Zoneview a právní vztahy uzavřené mezi společností Top Zoneview a společností Griffin byly uzavřeny za účelem snížení základu daně, jedná se o spojené osoby, jak jsou definovány v § 23 odst. 7 písm. b) bodu 5 zákona o daních z příjmů. Vyšel ze zjištění, že odvysílání jednoho 30 sekundového spotu na TV Spektrum v Prime Time stálo 6 000 Kč na TV Sport 1 4 500 Kč cena, která by byla sjednána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích, by tak činila 220 500 Kč.

38. V rámci odvolacího řízení správce daně odvolání částečně vyhověl a základ daně upravil o zjištěný rozdíl mezi cenami sjednanými žalobcem se společností Top Zoneview, respektive Property a cenami, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích; podle § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů na základě toho byl dodatečně vyměřený základ daně z příjmu právnických osob za rok 2008 stanovený v napadeném dodatečném platebním výměru snížen o 220 500 Kč, a co do částky 1 640 100 Kč bylo odvolání zamítnuto.
39. V odvolání proti rozhodnutí správce daně, ve znění jeho doplnění, žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Ve vztahu k částce 400 000 Kč uplatněné do daňově uznatelných nákladů na základě faktury číslo 2805/10 vystavené společností Vadimo s.r.o. za reklamní propagační kampaně v rámci konané akce pod názvem „Dukla Plzeň Cup 2008“, žalobce trval na tom, že pokud by správce daně porovnal obrat a zisk žalobce po provedení reklamní kampaně konané dne 31. 5. 2008 zjistil by, že smysl a účelnost kampaně byl naplněn. Pokud jde o hodnocení výpovědí svědků, připomněl, že vysvětlení byla podávána po více jak pěti a půl roce konání akce, takže si nemohli pamatovat žádná konkrétní jména účastníků a detaily. Trval na tom, že postupoval s péčí řádného hospodáře, na základě objednaných služeb měl v úmyslu rozšířit portfolio zákazníků a zvýšit zisk společnosti.
40. Pokud jde o vysílání televizních spotů, žalobce konstatoval, že správce daně nezpochybnil jejich odvysílání ani objednání těchto služeb, nezpochybnil ani to, že žalobce za objednané služby zaplatil, učinil však ve věci subjektivní závěr, že tyto ceny byly vyšší než u jiných dodavatelů. Žalobce trvá na tom, že závěr rozhodnutí je nedostatečně odůvodněný a z tohoto důvodu je i rozhodnutí nepřezkoumatelné.
41. Žalobce namítl nezákonnost rozhodnutí s odvoláním na § 105 daňového řádu s tím, že ve vydaném rozhodnutí správce daně pouze fabuluje nad irelevantními skutečnostmi, které neopírá o provedené dokazování a neposuzuje je po právní stránce.
42. Skutečnost, že daňový subjekt odlišný od žalobce je nekontaktní nebo přestal se správcem daně komunikovat, nemůže představovat důkaz, na jehož základě bude vydáno a odůvodněno rozhodnutí, jehož účastníkem je žalobce. Pokud žalobce předložil důkazy, jimiž prokazuje skutečnost, že služby reklamní kampaně nebo reklamní video spoty řádně objednal, uzavřel smlouvy, převzal díla, řádně a včas zaplatil a jeho obrat a zisk každým rokem roste je prokázáno, že zaplacená cena je součástí nákladů žalobce a žalobce je oprávněn zařadit je do účetní rozvahy na snížení základu daně.
43. S odvolacími námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal.
44. Podle § 114 odst. 2 daňového řádu, *odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele.*
45. Podle § 116 odst. 2 daňového řádu *v odůvodnění rozhodnutí o odvolání musí být vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.*

46. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul skutková zjištění správce daně a právní hodnocení věci a podrobně se k nim vyjádřil.
47. Ve vztahu k částce 400 000 Kč uplatněné do daňově uznatelných nákladů na základě faktury číslo 2805/10 vystavené společností Vadimo s.r.o. za reklamní propagační kampaně v rámci konané akce pod názvem „Dukla Plzeň Cup 2008“, žalovaný konstatoval, že bylo zcela v dispozici žalobce, aby předložil relevantní důkazy osvědčující jeho tvrzení.
48. Pokud jde o odvolací námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu spočívající v absenci porovnání obratu a zisku žalobce v souvislosti s propagační akcí, žalovaný uvedl, že sám žalobce v rámci daňového řízení uvedl, že akce neměla konkrétní úspěch ve formě nějaké objednávky a není schopen identifikovat jediného účastníka akce.
49. Tvrzení žalobce, že došlo k výraznému zvýšení jeho zisku, označil žalovaný za z tohoto důvodu překvapivé; dodal, že v daném roce byly rovněž odvysílány reklamní TV spoty a nelze tedy vyloučit, že zisk žalobce vzrostl v souvislosti s jejich odvysíláním. Poukázal na vyjádření žalobce k výsledku kontrolního zjištění ze dne 22. 2. 2013, v němž žalobce uvedl, že výsledek akce a její přínos pro hospodaření firmy vyhodnotil jako neuspokojivé.
50. Pokud jde o výslech svědků, konstatoval, že správce daně požadoval pouze doložit základní skutečnosti týkající se deklarovaného obchodního případu. Vytkl žalobci, že k této formě propagace přistoupil, přestože se jednalo o akci s omezenou účastí, na níž se žalobce prezentoval již dříve a jejímiž účastníky byly v mnoha případech stejné osoby. Reklamní akce neměla pro žalobce konkrétní ekonomický přínos a z daného pohledu ji nelze hodnotit ani jako poskytování reklamy. Pokud tuto formu prezentace zvolil opakovaně, není možné podle žalovaného jednání žalobce označit jako chování řádného hospodáře.
51. Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitkám žalobce týkající se nekontaktnosti jeho dodavatele s tím, že tato nekontaktnost nemůže být přičítána k tíži ani správci daně.
52. Žalovaný uzavřel, že ne každý náklad zúčtovaný jako náklad na propagaci je automaticky daňově účinný. S odvoláními na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2Afs 44/2003-74, žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně své povinnosti prokázat uskutečnění konkrétního předmětu plnění deklarovaným dodavatelem, konkrétním rozsahu a částce a jeho jednoznačnou souvislost s dosažením zajištěním a udržením zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů.
53. Ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se částek vynaložených na odvysílání reklamních spotů žalovaný konstatoval, že v daném případě není sporu o tom, že k odvysílání objednaných spotů došlo a že žalobce za výrobu a odvysílání těchto spotů zaplatil deklarovanou částku ve výši 44 300 Kč za 1 reklamní spot.
54. Žalovaný s odvoláním na § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1Afs 101/2012-31, konstatoval, že správce daně je povinen prokázat že se jedná o spojené osoby ve smyslu citovaného ustanovení, tedy že jde o osoby spojené ekonomicky, personálně nebo jiným způsobem funkčně ekvivalentním spojením ekonomickému či personálnímu. Poté co shrnul účtování částek za odvysílané spoty mezi jednotlivými společnostmi, konstatoval správce daně, že

společnosti Gabreta a Euro index spolu se společnostmi Property a Top Zoneview vytvořily řetězec, v němž navýšené ceny fakturovaly konečným odběratelům. Cílem bylo navození stavu deklarovaného ve smlouvě o zabezpečení reklamní kampaně, ve které společnost Property a následně Top Zoneview vystupovaly jako agentury zajišťující pro klienta odvysílání televizního reklamního spotu za stejnou cenu sjednanou bez ohledu na televizní stanici a vysílací čas, ačkoliv takovou službu ve skutečnosti nezajišťovaly. Cílem jejich činnosti bylo neoprávněné snížení daně z příjmu právnických osob. Žalovaný konstatoval, že žalobce, který byl koncovým článkem v tomto řetězci, vytvořil s těmito společnostmi právní vztah za účelem snížení základu daně.

55. Námitku, že rozhodnutí o odvolání nelze odůvodnit tím, že jiný daňový subjekt se stal nekontaktním pro svého správce daně, žalovaný vypořádal odkazem na zprávu o daňové kontrole s tím, že správce daně prokázal existenci řetězce dodavatelů, ve kterém byl žalobce zapojen. Nekontaktnost dodavatele nemůže být přičítána k tíži správci daně. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (viz bod 17 rozsudku). Řetězcem: B.V. – Gabreta – Euro Index – (Symbiosa) – Property se Nejvyšší správní soud zabýval a s prokázáním jeho existence se ztotožnil.
56. K námitce, že navýšení cen reklamních spotů v řetězci nebylo žalobci známo, uvedl žalovaný, že žalobce vynakládal za odvysílání reklamního spotu částky až více jak dvacetinásobně převyšující původní cenu, aniž by zvýšení bylo odůvodněno jakoukoli přidanou hodnotou. Pokud by se žalobce zajímal o reálnou cenu televizních spotů, musel by nabídku společnosti Property vyhodnotit jako nevýhodnou.
57. Nad rámec uvedeného žalovaný dále konstatoval, že odvysílání televizních spotů fakturovala společnost Top Zoneview, která převzala závazky od společnosti Property. Žalobce byl s touto skutečností seznámen až po odvysílání spotů ze strany společnosti Property nikoli nového věřitele. Žalovaný z toho dovodil, že žalobce nebyl se společností Top Zoneview v kontaktu a okolnosti postoupení pohledávky nijak neověřoval, což žalovaný označil za zjevně nestandardní a nevěrohodné.
58. K námitce, že to, že ceny spotů jsou vyšší, než u jiných dodavatelů je subjektivní názor správce daně, konstatoval žalovaný, že správce daně použil objektivní kritéria a postupoval srovnávací metodou, porovnal rozpětí cen zjištěných u TV Spektrum a TV Sport 1 a zvolil cenu pro žalobce nejpriznivější. Výše cen zjištěná správcem daně má oporu i v odborném vyjádření soudního znalce Ing. Vinklera. Správce daně nepochybil, když vyzval žalovaného, aby doložil rozdíly mezi jednotkovou cenou reklamního spotu a cenou, která by byla sjednána mezi nezávislými subjekty, to však žalobce neučinil, když se omezil pouze na obecná vyjádření.
59. Městský soud v Praze konstatuje, že žalovaný se podrobně a důsledně vypořádal se všemi odvolacími námitkami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se shora citovanými ustanoveními daňového řádu a netrpí vytýkanými nedostatky. Žalobcem namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není důvodná.
60. Co se týče prvé žalobní námitky nesprávného právního posouzení věci, městský soud v prvé řadě předesílá, že žaloba neobsahuje konkrétní argumenty, které by vznesenou námitku odůvodňovaly.

61. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.
62. Žalobce v obecné rovině trvá na tom, že unesl důkazní břemeno a oprávněnost odpočtu ze základu daně prokázal.
63. Podle § 24 odst. 1 zákona o dani z příjmu ve znění účinném do 31. 12. 2010, *výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.*
64. Judikatura Nejvyššího správního soudu k citovanému ustanovení zákona o daních z příjmů tradičně zdůrazňuje, že ne každý výdaj (náklad) může obstát jako výdaj daňově uznatelný. Daňový subjekt, který výdaj zanechá do svého účetnictví a následně daňového přiznání, je povinen v případě pochybností prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, který deklaroval na příslušném účetním dokladu. (viz např. rozsudky ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 – 81, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73, a ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 132/2008 – 82).
65. Stejně tak judikatura Nejvyššího správního soudu již konstantně trvá na tom, že existence daňových dokladů, i když formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje faktické uskutečnění výdaje (viz např. rozsudky ze dne 18. 1. 2012, čj. 1 Afs 75/2011-62, či ze dne 31. 12. 2008, čj. 8 Afs 54/2008-68). V první fázi daňového řízení tíží důkazní břemeno daňový subjekt, který prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119), nicméně jeho důkazní povinnost se vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, tedy na prokázání jeho skutečné realizace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2008, č. j. 7 Afs 18/2008 - 48). Daňový subjekt je povinen prokázat nejen, že příslušné výdaje skutečně vynaložil, ale též to, že je vynaložil za účelem dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. května 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 – 73).
66. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem,*
67. Správce daně nemá „povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen

prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno, a tedy zpochybní předložené formálně bezvadné daňové doklady, musí daňový subjekt prokázat své tvrzení o provedení výdaje jinými důkazními prostředky.

68. Ve vztahu k nákladům vynaloženým na propagační akci Dukla Plzeň CUP 2008, žalobce předložil daňový doklad, fakturu č. 2805/10 vystavenou společností Vadimo s.r.o., evidenci pro daňové účely za kontrolované období červen 2008, výpis z účtu prokazující zaplacení fakturované částky, fotodokumentaci a videozáznam z akce. Tím v první fázi daňového řízení splnil svou důkazní povinnost. Důkazní břemeno přešlo na správce daně, na němž bylo prokázat skutečnosti, které správnost žalobcem předložených důkazů vyvracejí.
69. Správce daně ověřil, že společnost Vadimo je dlouhodobě nekontaktní, žalobce v písemném vyjádření ze dne 15. 3. 2012 sám uvedl, že akce neměla výsledek ve formě konkrétní objednávky. Jednalo se o lokální akci s účastí okolo 50 lidí, včetně dětí.
70. Správce daně nezpochybnil konání samotné akce ani úhradu sjednané ceny, avšak dospěl k závěru, že částku 400 000 Kč nelze považovat za náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů žalobce.
71. Otázkou výkladu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. již ve svém rozsudku ze dne 1. 4. 2004, čj. 2 Afs 44/2003-73, č. 264/2004 Sb. NSS, uvedl, že „z ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. skutečně nelze dovodit, že vynaložené výdaje se vždy musí reálně projevit v příjmech daňového poplatníka, tzn. že mezi výdaji a příjmy nutně existuje vztah jakési přímé úměry. Smysl tohoto ustanovení však zjevně spočívá v tom, že se musí jednat o výdaje za tímto účelem vynaložené.“ Obdobný závěr vyplývá též z rozsudku ze dne 19. 2. 2009, čj. 1 Afs 132/2008-82, v němž Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „podstatné je, že mezi výdaji (náklady) a očekávanými příjmy tak musí existovat přímý a bezprostřední vztah (nutně však již nikoliv přímá úměra), v opačném případě se pojmově nemůže jednat o výdaje vynaložené na dosažení, udržení či zajištění příjmů. Zmíněná bezprostřední souvislost znamená, že bez vynaložení uvedených nákladů by podnikatel očekávané příjmy vůbec nezískal či ani neměl možnost získat. Nutno je tedy vždy vážit, zda faktický výdaj buď přinese příjem (zisk), nebo jej do budoucna zajistí a nebo alespoň napomůže již dosažené příjmy dřívější činností daňovému subjektu udržet. Veškeré tyto ekonomické aktivity odpovídají smyslu a cíli zákona o daních z příjmů; faktické výdaje k jejich dosažení směřující jsou proto s to ovlivnit základ daně.“ V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, čj. 2 Afs 180/2006-64), se uvádí: „podmínkou daňové uznatelnosti takových výdajů však stále zůstává, že byly vynaloženy za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů, byť očekávaných; a jedná se tedy o výdaje, které bezprostředně souvisejí s podnikatelskou činností, jsou přiměřené, mezi nimi a očekávanými příjmy existuje přímý vztah a daňový subjekt již prokazatelně započal s uskutečňováním podnikatelského záměru. Splnění těchto podmínek prokazuje daňový subjekt.“
72. Jak vyplývá ze zjištění správce daně, žalobce splnění uvedených podmínek neprokázal. Bezprostřední souvislost mezi vynaloženou částkou 400 000 Kč a možným zvýšením

příjmů žalobce v souvislosti s reklamní kampaní na uvedené akci nebyla žalobcem v průběhu daňového řízení ani tvrzena, tím méně jakkoli prokázána.

73. Žalobce uvedl, že očekával, že se akce zúčastní ředitelé či majitelé menších firem, kteří by mohli mít zájem o využití jeho nabídky. V rámci své povinnosti tvrzení a důkazní povinnosti však neuvedl jedinou konkrétní okolnost, z níž by bylo možno dovodit, že v rámci akce vyvstala alespoň taková možnost.
74. Závěr správce daně, že náklady nebyly vynaloženy *za účelem dosažení, zajištění a udržení příjmů* žalobce, se žalobci vyvrátit nepodařilo.
75. Ke stejnému závěru dospěl Městský soud i v případě nákladů vynaložených na odvysílané TV Spoty. Šetřením správce daně byla prokázána existence řetězce mezi společnostmi ARBO Media, Gabreta a Euro index spolu se společnostmi Property, a Top Zoneview. Rovněž bylo prokázáno, že ceny reklamních spotů se v průměru pohybuje okolo částky 6 000 Kč.
76. Žalobce v podané žalobě argumentuje tím, že ceny služeb včetně DPH uhradil, zdanitelná plnění nezatajoval a ve vztahu k žalobci nebyla vyvozena trestněprávní ani jiná forma odpovědnosti. Námitky žalobce neobstojí.
77. Trestní řízení je ovládáno jinými zásadami, než řízení daňové. Především jde o zásadu presumpce neviny zakotvenou v § 2 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád. Obviněnému je nezbytné vinu prokázat, jinak řečeno obviněný není povinen prokazovat svoji nevinu. Nelze po něm požadovat, aby aktivně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, aby vypovídal k tomu, co je mu kladeno za vinu, nebo aby se aktivně hájil.
78. Jak městský soud vyložil za pomoci shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, důkazní povinnost žalobce se vztahuje i na faktickou stránku plnění ovlivňujícího základ daně, žalobce byl povinen prokázat nejen, že příslušné výdaje skutečně vynaložil, ale též to, že je vynaložil *za účelem dosažení, zajištění či udržení svých zdanitelných příjmů*. Skutečnost, že proti žalobci nebylo vedeno trestní stíhání, nemá z hlediska unesení důkazního břemena v daňovém řízení žádný vliv.
79. Podle § 23 odst. 7 zákona o dani z příjmu ve znění účinném do 31. 12. 2010, *liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví správce daně základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl; nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nezávislými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu.*
80. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 7 Afs 95/2012-47, „podle § 35a odst. 2 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, se zásadně má za to, že poplatník nezvýšil základ pro výpočet slevy na dani obchodními operacemi ve vztazích s osobami uvedenými v § 23 odst. 7 stejného zákona způsobem, který neodpovídá ekonomickým principům běžných obchodních vztahů. Pokud však správce daně prokáže, že v hospodaření poplatníka se vyskytují obchodní operace s osobami uvedenými v citovaném ustanovení, které se navenek jeví tak, že neodpovídají ekonomickým principům běžných obchodních vztahů, je na poplatníkovi, aby unesl své důkazní břemeno ohledně toho, že

uvedené obchodní operace ve skutečnosti takový charakter neměly a že naopak jejich povaha principům běžných obchodních vztahů odpovídá, jakkoli nemusela být navenek patrná.“

81. V daňovém řízení ani v podané žalobě žalobce neuvedl žádné věrohodné okolnosti, které by odůvodnily, proč za odvysílání reklamních spotů zaplatil vyfakturované částky, s tím souvisí i nulová aktivita žalobce, pokud jde o ověření okolností, za kterých došlo k postoupení pohledávky mezi společnostmi Property a Top Zoneview. Neobstojí ani žalobcem namítané ceny televizních spotů, které jsou uváděny u celoplošných televizních stanic.
82. Městský soud v Praze se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce, jako subjekt zabývající se reklamou, musel být obeznámen s tím, že TV Public, TV Sport 1 a TV Spektrum se specializují na užší okruh diváků, sjednané a žalobcem zaplacené ceny spotů neodpovídají běžné obchodní operaci a žalobce nepředložil žádné rozumné vysvětlení pro její zaplacení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

83. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, napadené rozhodnutí je správné po formální i věcné stránce, je v souladu se skutkovými zjištěními správce daně a podaná žaloba neobsahuje žádnou konkrétní námitku, která by opravňovala závěr, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné nebo nepřezkoumatelné, městský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.
84. O nákladech řízení rozhodl městský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. ve věci plně úspěšnému žalovanému nevznikly nad rámec jeho činnosti náklady řízení a soud proto jejich náhradu nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.